ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN MISCHO της 13ης Δεκεμβρίου 1990 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Οι προτάσεις στην υπόθεση C-179/87, Sharp Corporation κατά Συμβουλίου, θα είναι εξαιρετικά σύντομες.

2. Προς στήριξη της προσφυγής της ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 535/87 του Συμβουλίου, της 23ης Φεβρουαρίου 1987, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, καταγωγής Ιαπωνίας [1], η Sharp εγείρει, πράγματι, αφενός, λόγους ακυρώσεως που αφορούν τη *ζημία*, το *συμφέρον της Κοινότητας* και τον *υπολογισμό του δασμού αντιντάμπινγκ*, που προβλήθηκαν από κοινού με τις προσφεύγουσες στις υποθέσεις C-174/87 (Ricoh), C-175/87 (Matsushita), C-176/87 (Konishiroku) και C-177/87 (Sanyo). Για τους λόγους που επισήμανα στις προτάσεις μου στην υπόθεση C-174/87 (Ricoh), κανένας από αυτούς τους λόγους δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

3. Η Sharp επικαλείται, αφετέρου, δύο λόγους ακυρώσεως που αφορούν αντιστοίχως τον *καθορισμό της κανονικής αξίας* και τη *σύγκριση της με την τιμή εξαγωγής*, που, στην ουσία, και οι δύο είναι σχετικοί με την τύχη που επιφύλαξε το Συμβούλιο στα έξοδα πωλήσεως, διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα (στο εξής: έξοδα ΠΔΓ) της Sharp Business KK (στο εξής: SBK), θυγατρικής εταιρίας πωλήσεων της Sharp στην Ιαπωνία. Αυτοί οι λόγοι ακυρώσεως στηρίζονται, στην ουσία, σε παρόμοια αν όχι ταυτόσημα επιχειρήματα με αυτά που αναπτύχθηκαν σε ορισμένες από τις άλλες υποθέσεις, των οποίων πρότεινα την απόρριψη με τις σημερινές μου προτάσεις. Η Sharp παραπέμπει, άλλωστε, ρητώς στα γραπτά υπομνήματα που κατέθεσε στο πλαίσιο των υποθέσεων των ηλεκτρονικών γραφομηχανών (στο εξής: ΗΓ) επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1988 [2]. Μπορώ, επομένως, να περιορισθώ στο να λάβω θέση επί των σπανίων στοιχείων, μάλλον ή ήττον νέων, που προέβαλε η Sharp ή επί των οποίων φαίνεται να επιμένει ειδικότερα.

4. *1.* Το γεγονός ότι τα έξοδα ΠΔΓ που φέρει η SBK έχουν σχέση «μόνον και αποκλειστικά» με τις πραγματοποιούμενες εντός της εγχώριας αγοράς πωλήσεις δεν αρκεί για να έχει ως αποτέλεσμα να μη μπορούν να περιληφθούν στην κανονική αξία όταν αυτή καθορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού [3], ούτε να πρέπει να αφαιρεθούν από την κανονική αξία λόγω της συγκρίσεως με την τιμή εξαγωγής που πραγματοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφοι 9 και 10. Αφενός, πράγματι, η κανονική αξία πρέπει να αντανακλά την τιμή πωλήσεως προϊόντος, όπως η τιμή αυτή εφαρμόζεται εντός της εγχώριας αγοράς ή όπως θα είχε διαμορφωθεί αν το εν λόγω προϊόν επω-

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — ΕΕ L 54, σ. 12.

2 — 250/85, Brother κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5683), 277/85 και 300/85, Canon κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5731), 301/85, Sharp Corporation κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5813), 260/85 και 106/86, Tokyo Electric κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5855), και 273/85 και 107/86, Silver Seiko κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5927).

3 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 201, σ. 1).

λείτο σ' αυτή την αγορά κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, έτσι ώστε όλα τα έξοδα που γίνονται κατά τις πραγματοποιούμενες κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις πωλήσεις σ' αυτή την αγορά πρέπει να περιλαμβάνονται στην εν λόγω τιμή. Αφετέρου, για να μπορέσουν διαφορές εξόδων ΠΔΓ να αποτελέσουν το αντικείμενο προσαρμογής λόγω της συγκρίσεως, πρέπει να έχει αποδειχθεί ότι οι πωλήσεις αυτές « έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις », πράγμα που, κατά γενικό κανόνα, δεν συμβαίνει με τα διοικητικά και γενικά έξοδα που γίνονται ανεξαρτήτως της πραγματοποιήσεως συγκεκριμένης πωλήσεως.

5. 2. Το επιχείρημα που αντλείται από τη διαφορετική μεταχείριση που επιφυλάχθηκε από τα θεσμικά όργανα στην εταιρία Nakajima στις υποθέσεις ΗΓ απορρίφθηκε ήδη από το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, Sharp Corporation κατά Συμβουλίου (υποσημείωση 2). Κατά το Δικαστήριο,

« δεδομένου ότι η εξαίρεση της Nakajima από τις εταιρίες που υπόκεινται στον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ απορρέει από την ανωτέρω απόφαση, η ύπαρξη διακρίσεως υπέρ της Nakajima, ακόμα και αν αποδειχθεί, δεν μπορεί να οδηγήσει σε ακύρωση του κανονισμού με τον οποίο επιβλήθηκε δασμός αντιντάμπινγκ στη Sharp και ο οποίος εκδόθηκε βάσει κανονικώς γενομένων διαπιστώσεων κατά την έρευνα αντιντάμπινγκ και σύμφωνα με τους κανόνες που θεσπίζει ο κανονισμός 2176/84. Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην ύπαρξη δυσμενούς διακρίσεως πρέπει να απορριφθεί » (σκέψη 22).

Αυτή η συλλογιστική μου φαίνεται να ισχύει a fortiori στην προκειμένη περίπτωση όπου πρόκειται περί συγκρίσεως της επιφυλαχθείσας μεταχειρίσεως σε δύο διαφορετικές εταιρίες στο πλαίσιο δύο διαφορετικών ερευνών αντιντάμπινγκ που αφορούν δύο διαφορετικά προϊόντα. Επιπλέον, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως ταυτόσημες η κατάσταση της Sharp που πωλεί εντός της εγχώριας αγοράς μέσω θυγατρικής εταιρίας πωλήσεων την οποία ελέγχει οικονομικώς και η οποία εκτελεί καθήκοντα τμήματος πωλήσεων και η κατάσταση άλλου εξαγωγέα ο οποίος δεν εξασφαλίζει ο ίδιος την εμπορία και τη διανομή των προϊόντων του εντός της εγχώριας αγοράς, αλλά τα πωλεί σε τρίτον που επιφορτίζεται με την εμπορία και διανομή τους.

6. 3. Τέλος, το να θεωρηθεί, όπως το πράττει η Sharp στα σημεία 5 και 6 του υπομνήματος απαντήσεώς της, ότι, στο μέτρο που οι τιμές μεταπωλήσεως της θυγατρικής της εταιρίας πωλήσεων στην Ιαπωνία χρησιμοποιήθηκαν για τον καθορισμό της κανονικής αξίας, μπορεί να υπάρχει ντάμπινγκ μόνο στην περίπτωση που η τιμή μεταπωλήσεως των ευρωπαϊκών θυγατρικών εταιριών της είναι κατώτερη από αυτήν την κανονική αξία αυξημένη με τα έξοδα εξαγωγής που αφορούν στην αποστολή των προϊόντων εντός της Κοινότητας και το κόστος που αφορά τους κοινοτικούς δασμούς, καταλήγει στο να αγνοείται ο ίδιος ο ορισμός της τιμής εξαγωγής και, επομένως, ο ορισμός του ντάμπινγκ. Πράγματι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού,

« ένα προϊόν θεωρείται ότι αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ, όταν η τιμή εξαγωγής του στην Κοινότητα είναι μικρότερη από την κανονική αξία του ομοειδούς προϊόντος ».

Αφετέρου, όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β, του ιδίου κανονισμού όταν η συμφωνηθείσα τιμή για τις πωλήσεις προς εξαγωγή δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ως τιμή αναφοράς, πράγμα που συμβαίνει όταν, όπως στην προκειμένη περίπτωση, οι συναλλαγές πραγματοποιούνται μεταξύ συνδεομένων μερών, η τιμή εξαγωγής κατασκευά-

ζεται με βάση την τιμή στην οποία το εισαγόμενο προϊόν μεταπωλείται για πρώτη φορά σε ανεξάρτητο αγοραστή, από την οποία ωστόσο πρέπει να αφαιρεθούν όλα τα έξοδα που έχουν ανακύψει μεταξύ της εισαγωγής και της μεταπωλήσεως καθώς και εύλογο περιθώριο κέρδους. Όμως, αν γίνονταν δεκτά τα επιχειρήματα της Sharp, τα έξοδα και κέρδη των ευρωπαϊκών θυγατρικών εταιριών της θα περιλαμβάνονταν στην τιμή εξαγωγής, πράγμα που είναι αντίθετο προς τα ρητώς προβλεπόμενα από τον βασικό κανονισμό.

7. Δεδομένου, επομένως, ότι κανένα από τα εν λόγω ειδικά επιχειρήματα δεν μπορεί να γίνει δεκτό, δεν μπορώ παρά να προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει και την παρούσα προσφυγή και να καταδικάσει τη Sharp στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων των παρεμβαινουσών.